

РЕШЕНИЕ

№ 1816

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Г. Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разглежда докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100508400 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца ЗАД „ОЗК - 3.“ АД срещу решение от 18.05.2023 г. по гр.д. №45089/2022 г. на Софийския районен съд, 72 състав, в частта, в която са отхвърлени предявените от жалбоподателя срещу ЗАД „Д.Б.: Ж. и з.“ АД осъдителни искове с правно основание чл.411 КЗ и чл.86 ЗЗД за разликата над сумата от 263,72 лв. до пълния претендиран размер от 469,66 лв., представляваща неплатена част от регресно вземане за платено обезщетение по застраховка „Каско“ за имуществени вреди на МПС в резултат на ПТП, настъпило на 07.06.2021 г. по вина на водача на МПС „Опел Зафира“ с рег. № Е **** МН, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответното дружество, и за разликата над сумата от 26,96 лв. до пълния претендиран размер от 48,01 лв., представляваща лихва за забава за периода 16.08.2021 г. – 18.08.2022 г., като жалбоподателят е осъден да заплати на ответника разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно и необосновано. Сочи, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че не всички увреждания по застрахования при него автомобил са в причинно-следствена връзка с процесното ПТП. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната му част и да уважи изцяло предявените искове. Претендира разноски.

Въззиваемата страна ЗАД „Д.Б.: Ж. и з.“ АД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК не взема становище по жалбата. Не претендира разноски.

Образувано е и по въззивна жалба на ответника ЗАД „Д.Б.: Ж. и з.“ АД срещу решение от 18.05.2023 г. по гр.д. №45089/2022 г. на Софийския районен съд, 72 състав, в частта, в която жалбоподателят е осъден да заплати на ЗАД „ОЗК - 3.“ АД на основание чл.411 КЗ и чл.86 ЗЗД сумата от 263,72 лв., представляваща неплатена част от регресно вземане за платено обезщетение по застраховка „Каско“ за имуществени вреди на МПС в

резултат на ПТП, настъпило на 07.06.2021 г. по вина на водача на МПС „Опел Зафира“ с рег. № Е **** МН, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответното дружество, ведно със законната лихва, считано от 19.08.2022 г. до окончателното изплащане, и сумата от 26,96 лв., представляваща лихва за забава за периода 16.08.2021 г. – 18.08.2022 г., както и разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно, необосновано и при допуснати процесуални нарушения. Сочи, че по делото не е установено отговорността на настъпване на процесното ПТП да е изцяло на водача на автомобила, застрахован при него алтернативно – неговото поведение е съпричинило произшествието. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната му част и да отхвърли изцяло предявените иски. Претендира разноски.

Въззиваемата страна ЗАД „ОЗК - 3.“ АД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбите са подадени в срок и са допустими, а разгледани по същество са неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбите.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбите за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

С плащането на застрахователно обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, застраховало неговата гражданска отговорност. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено З., в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и протИ.правно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което застрахователят носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение застрахователят да е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение.

По делото не е спорно и е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че към датата на процесното ПТП ищецът е бил застраховател по застраховка „Каско на МПС“ за автомобил „Тойота Авенсис“ с рег. № ВА ****.

Ответникът не оспорва и също е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че към датата на процесното ПТП е бил застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ за л.а. „Опел Зафира“ с рег. № Е **** МН.

По делото не е било спорно и също е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството относно настъпилото ПТП - на 07.06.2021 г. в гр. София се е осъществило пътно транспортно произшествие между автомобил „Тойота Авенсис“ с рег. № ВА **** и автомобил „Опел Зафира“ с рег. № Е **** МН, което ПТП е настъпило по вина на водача на л.а. „Опел Зафира“, като това обстоятелство е установено при условията на

пълно и главно доказване от представените по делото писмени доказателства: протокол за ПТП №1781292, съставен от длъжностно лице след посещение на местопроизшествието, АУАН №439757/07.06.2021 г. и НП №21-4332-016479/11.08.2021 г., влязло в законна сила на 04.12.2021 г.

Съгласно приетото в първоинстанционното производство заключение на САТЕ, което съдът кредитира напълно, от техническа гледна точка щетите по л.а. „Тойота Авенсис“ са вследствие на процесното ПТП, като стойността на възстановяване на автомобила, определена по средни пазарни цени към датата на събитието, възлиза на 1622,28 лв., а разходите за ликвидация – на 15,00 лв. От заключението се установява още, че ударът за л.а. „Тойота Авенсис“ е в задната част, а позицията „врата задна лява“ не е в зоната на удара, като възстановяването и възлиза на сумата от 248,16 лв. с ДДС. От обясненията на вещото лице, дадени в о.с.з., се установява, че при наличието на втори удар при преместването на автомобилите е възможно и увреждането на задната врата.

От изложеното съдът намира, че водачът на автомобил „Опел Зафира“ А.А.М. е осъществил деликт – при управление на автомобила виновно /чл.45 ал.2 ЗЗД/ е нарушил чл.23 ал.1 ЗДвП, т.е. налице е деликт по смисъла на чл.45 ЗЗД, като от причиненото ПТП са настъпили вреди за Министерство на отбраната – увреден е собственият му автомобил, който е застрахован от ищцовото дружество.

От заключението на автотехническата експертиза се установява, че обезщетенията от ищеца вреди са в причинна връзка с реализираното ПТП.

Застрахователят е репарирал вредите на застрахования изцяло, като е изпълнил договорното си задължение, и в негова полза е възникнало вземане срещу застрахователя на лицето, причинило вредата.

Размерът на застрахователното обезщетение по имуществената застраховка се определя в съответствие с клаузите на конкретния договор за имуществената застраховка и разпоредбите на КЗ, като съгл. чл.386 ал.2 КЗ, то трябва да бъде равно на размера на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подЗ. и З. по договорена застрахователна стойност.

Страните не спорят, че ответното дружество е платило на ищеца част от изплатеното на увредения обезщетение или сумата от 1125,40 лв., а съгласно заключението на САТЕ размерът на обезщетението с включени ликвидационни разноски възлиза на 1389,12 лв., поради което съдът приема, че ответникът е останал задължен за сумата от 263,72 лв. Настоящият въззивен състав намира, че по делото не се установи, че задната лява врата на л.а. „Тойота Авенсис“ е увредена при процесното ПТП – не са ангажирани никакви доказателства, а и в първата инстанция въобще няма наведени твърдения, за настъпил при процесното ПТП втори удар между двата автомобила, при който удар е възможно да бъде увредена и задната врата на автомобила, т.е. следва да се приеме, че липсва причинно-следствена връзка между процесното ПТП и това увреждане, както правилно е приел и СРС.

Не следва да бъде разглеждано възражението на въззивника-ответник за наличието на съпричиняване от страна на водача автомобила, застрахован от ищцовото дружество, доколкото същото е преклудирано – релевирано е за пръв път едва във въззивната жалба.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, въззивните жалби следва да бъдат оставени без уважение като неоснователни, а обжалваното решение на СРС – потвърдено.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №7975/18.05.2023 г., постановено по гр.д. №45089/2022 г. по описа на СРС, ГО, 72 състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____